

Ὁ παπᾶ Φίλιππος ἐφάνη ταραχθεὶς ἐσηκώθη, εἶπε χαμηλὰ καὶ ὡς καθ' ἑαυτὸν; « δίκη ἔχει » καὶ ἔφυγε.

Μετενόησεν ὁ Ἀθήνης.

— Εἶμαι ἓνα γαῖδουρι ἐγώ, εἶπε καὶ ὁ παπᾶ Φίλιππος, μ' ὄλ' αὐτά, πάντα εἶν' ἓνας καλὸς ἄνθρωπος· θὰ πάω σπίτι του νὰ τοῦ ζητήσω συγχώρεσι.

Πέρασαν ἕκτοτε κάμποσα χρόνια καὶ ὁσάκις τύχη νὰ ἔλθῃ σὸ νησί κανένας νέος ξένος, ἐνθυμοῦνται τὸν σιὸρ Γιάγκο, τὸ ξενάκι.
Ἡ Κ* ἔμεινεν ἀνύπανδρος.

Μάϊος, 1909.

Π. Α. ΑἸΩΙΩΤΗΣ

ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΛΩΠΟΥΤΩΝ

[Σύντομον, δράμα κωμικοτραγικὸν]

ΠΡΟΣΩΠΑ

Ο ΛΩΠΟΥΤΗΣ πού φεύγει μὲ τὰ παπούτσια σὸ πόδι.

Ο ΠΑΠΟΥΤΣΗΣ πού μένει μὲ τὰ παπούτσια σὸ . . . χέρι.

— Θέλω ἓνα ζευγάρι καλὰ παπούτσια . . . μὰ νὰ ἦναι ἀπὸ τὰ καλλίτερα πούχεις.

— Μετὰ χαρᾶς σας, ἀφεντικό. Ἔννοια σας, θὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Καθῆστε, παρακαλῶ.

— Τὰ θέλω ὁμως νάνε εὐρύχωρα, νὰ μπορῶ νὰ τρέχω ἐλεύθερα...
νὰ τοῦ δίνω δρόμο...

— Πολὺ καλά, θὰ σᾶς διαλέξω ἕνα ζευγάρι, ποῦ νὰ τρέχετε σὰν
ἀστραπή... σὰν συνταγματάρχης σὲ ὑποχώρησι!...

— Αὐτὰ, μάστορα, μὲ στενεύουν λιγάκι... Πᾶ! πᾶ! πᾶ!... δὲν
μπορῶ νὰ κάμω βῆμα... Κανένα ἄλλο ζευγάρι... πλιὸ φαρδειά.

— Ἀκόμη πλιὸ φαρδειά; Δὲν εἶνε δυνατόν... Αὐτὰ κάνουν γιὰ τὴ
δουλειά σας... Θὰ κάνετε, βέβαια, δουλειὲς τοῦ ποδαριοῦ, αἱ;...

— Χμ! και τοῦ ποδαριοῦ... και τοῦ χεριοῦ... κατά πῶς μοῦ
λάξη... Νά, ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ ζευγάρι θὰ μοῦ πηγαίνει...

— Εὐχαρίστως, νὰ σᾶς τὸ κατεβάσω. Μ' αὐτὰ πλιά θὰ παίρνετε δέκα
μῖλια τὴν ὥρα... Σταθῆτε μιὰ στιγμὴ...

— Νά σταυῶ, λέει; Ἄμῃ δέν;... Ἰσα-Ἰσα τώρα εἶνε ποῦ θὰ πάρω
ὄχι δέκα, ἀλλὰ εἴκοσι μῖλια τὴν ὥρα!...

— Μπρέ, τὸν κατεργάρη!.. τὸν ψεύταρο!.. Καὶ μούλεγε πῶς τὸν στένευαν καὶ δὲν ἔμπορούσε νὰ κάμη βῆμα!.. Τρέχα τώρα νὰ τὸν πιάσης!

ΤΟ ΡΑΓΙΣΜΕΝΟ ΒΑΖΟ

[τοῦ Σουλὺ Προυδῶμ]

Με τὸ ὀπίδι μιὰ σκληρὴ μοῦ ῥάϊσε τὸ βάζο,
αὐτὸ ποῦ μέσα ἔτρεφα λουλουδι ἀγαπημένο.
Κροῖτο κανεὶς δὲν ἄκουσε... τοῦ κάκου τὸ κνιτάζω...
ναῦρω τὸ μέρος δὲν μπορῶ ποῦ εἶνε ῥαϊσμένο.

Κουφή πληγὴ μερόνυχτα τὸ τρώει, τὸ δαγκάνει,
τριγύρω του ἀπλώνεται καὶ μέσα του προβαίνει,
καὶ σιάλα-σιάλα τὸ νερὸ τοῦ φεύγει καὶ τὸ χάνει·
τὸ λούλουδο μαραίνεται, ζωὴ πλιά δὲν τοῦ μένει.

Κανεὶς δὲν ὑπωπιεύθηκε, δὲν ξέρει τὴν αἰτία,
καὶ ὅλοι τὸ κνιτάζουνε μὲ βλέμμα ἀπορημένο·
μιὰ τὸ γιὰλὶ ἐφθάρηκε, δὲν ἔχει θεραπεία,
ᾄ! μὴ τὸ ῥγίξης, πρόσσεχε, γιὰτ' εἶνε ῥαϊσμένο.

Καὶ ἡ καρδιὰ πολλὰς φορὰς κρουφὰ-κρουφὰ ῥαῖζει
ὡς τὴν ἀγγίξη ἄσπλαγνο κι' ἀγαπημένο χέρι·
ὁ πόνος εἶνε μουσικὸς, κανεὶς δὲν τὸν γνωρίζει,
μιὰ ὅμως αὐξάνει ὀλονὲν καὶ θάνατον θὰ φέρῃ.

Γερὴ στὰ μάτια ἢ καρδιὰ τοῦ κόσμου πάντα μένει,
μιὰ... μὴ τὴν ῥγίξης, πρόσσεχε, γιὰτ' εἶνε ῥαϊσμένη.

(Μετάφρασις)

† ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΛΑΦΦΩΝ